

EARS
& WIND
RECORDS

Uši a Vítr

ROZHOVOR • SÉPIOVOU KOSTÍ • MÚZY MEDÚZY • VRŠOVICE 2016 • FILMOVÉ OKÉNKO • TRAUMERŮV SLOUPEK • PODIVUHODNÉ NECESTY
KOMIKS • HOVORY S HEROTEM • SVJET PODLE KVĚTUZORA • MIKYHO ZÁPISNÍK • RECENZE • ÚHLY POHLEDU • DÝMEM • LAPAČ SNŮ

Pozitivní feedback je přesně ten motor, kterej ti říká, že to má smysl dělat.

Jiří Foukal alias Fókyč (narozen 1991) je spoluzakladatel a lídr brněnské kapely Noví kumpáni, balancující na pomezí ethna, acid jazzu a psychedelického rocku. Skupina na podzim 2024 pokřtila své první CD I Kobarika Foli a aktuálně hraje ve složení: Jiří Foukal – djembe, Jirka Posker – baskytara, Zdeněk Filipec – basové bubny a vokál, Miloslav Nepil – saxofon, klarinet a basový synth.

Rytmická sekce kapely: Fókyč a Zdeněk. Foto archiv.

Kapelu Noví kumpáni jste dali dobromady na začátku léta 2020, v kapele jste spojili zkušenosti z afrického bubnování a alternativního rocku. Říká se o vás, že se vaše hudba vyznačuje energičností, polyrytmií, změnami tempa a taktu, ale především nasazením. Co bylo impulsem k založení právě takové kapely? Kdo to inicioval? Či to vyplynulo ze situace?

Vzniklo to vlastně tak nějak samo od sebe. Se Zdeněkem máme společné choutky a rádi chodíme na pivo. Když přišla pandemie a všechno se zavřelo, tak jsme nikam nemohli a pivo jsme si teda začali kupovat v plechovkách, chodili ho pít na zkušebnu Tubabu

do Bohunic a hrát při tom na bubny. Neměli jsme vůbec žádné ambice zakládat kapelu nebo něco podobného, prostě jsme chtěli na chvíli vypadnout a trochu si zahrát. Říkali jsme si, že tak za rok bychom mohli někde pro pár kámošů udělat nějakou půlhodinovou besídku a bude to úspěch.

Jirka se k nám pak přidal vlastně zásluhou lidí, kteří nepřišli na jam session ke Zdeněkovi na chatu, co jsme měli domluvenej. Měli jsme koupenny sud, nějaké jídlo na gril a tak dále. Měla přijet banda kámošů bubeníků a chtěli jsme tam celý víkend hrát. Všichni to den předem odřekli a my na poslední chvíli obvolávali lidi z bubenických

Noví kumpáni – Mila, Zdenál, Fokyč, Jirka

kurzů, aby přišli a pomohli nám vypít ten sud, sníst všechno jídlo a zahrát si u toho. Jirka tenkrát přijel s basou a zkoušeli jsme něco hrát, vůbec jsme ještě netušili, že nás v tomto směru čeká ještě dlouhá cesta plná objeovávání.

Asi rok jsme hráli ve tříčlenné sestavě a zahráli pár koncertů. Pak nám trio už začalo připadat trochu fádní a dostávali jsme se pomalu do slepých uliček, nápady na hudbu se začínaly trochu opakovat a pomalu jsme pocítili, že potřebujeme do kapely nějakého dechaře nebo někoho, kdo by dodal naší hudbě nějakou melodickou linku. Někomu to došlo dříve, někomu později. Já si to moc nepřipouštěl a kluci mě do toho museli dost kopat. Hlavně Jirka to tenkrát hodně tlačil a přesvědčoval mě. Dneska jsem moc rád, že to takhle dopadlo. Zmínil jsem se o tom pak kamarádovi Robertu Králi nad partií šachů a on mi hnedka říkal, že má výborného kámoše Milu, co hraje na ságo a miluje všechny ty divné liché rytmy a tak. Pozvali jsme ho na koncert, slovo dalo slovo a kapele tak začala úplně nová etapa.

Vím o tobě, že pocházíš z Holešova a žeš odtamtud jezdíval na koncerty kapely Tubabu, již ses později stal členem. Jak vzpomínáš na toto období a na předpokládám iniciační setkání s kapelníkem Tubabu Broňou Pavlíčkem?

Úplně z Holešova ne, pocházím z jedné vesnice nedaleko. S Broňou jsem se poprvé potkal, když mi bylo asi 16, nebo 17 roků. Dělal tenkrát Workshop afrického bubnování ve Zlíně. Byl jsem v té době hodně zapálenej a chtěl jsem pořád hrát a učit se nové rytmy. Na Holešovsku nebylo moc možností, u koho se v téhle muzice vzdělávat, takže když jsem se o té akci s párměsíčním předstihem dozvěděl, nemohl jsem se dočkat, až už to konečně přijde.

Na první setkání s Tubabu si pamatuju

jako by to bylo teďka. Nevím už přesně, co to bylo za rok, ale přijeli jsme s lidmi z holešovské čajovny u Pythona – rodiči od Chlupa, jednoho z tehdejších členů Tubabu, na koncert na nádvoří Místodržitelského paláce. Tubabu tenkrát hrálo v sestavě ještě s Jirkou Boudou a Alčou Chládkovou. Mimo djembe a basových bubnů tam byly i další melodické nástroje, balafony, mluvící bubny, zpěv a tanec.

Byl jsem z toho totálně odvařenej, nikdy v životě jsem neslyšel nic lepšího a nevěřil jsem vlastním ušim, že jde na ty bubny hrát na takhle profesionální úrovni. Zvuk na nádvoří byl skvělej a celé to bylo strhující, dostalo mě to do úplného tranzu. Řekl jsem si tenkrát, tohle je naprosto boží!!! Já to chci taky takhle umět!!!

Od této chvíle to bylo asi 3 a půl roku, co jsem s Tubabu poprvé vylezl na pódium a hrál jsem s kapelou asi 6 let.

Co tě vlastně přiválo do Brna? Šel jsi spíše za prací? Za hudbou? Za láskou?

Přestěhoval jsem se do Brna v lednu 2016. Byl jsem čerstvě po škole a půl roku jsem žil se svojí první holkou Karolínou ve Zlíně. Zlín je strojařské město a já jsem elektrotechnik. Se střední průmyslovkou a nulovou praxí tam nešla sehnat žádná kloudná práce a vůbec, byl jsem mladej floutek a nevěděl co se životem. Na všechno jsem kašlal, byl jsem strašně nezodpovědněj.

Kolem Vánoc nám šel vztah do háje a já ruku v ruce s tím dostal nabídku hrát v Tubabu. Ideální načasování – kapela se právě sehrávala v nové sestavě a od března se mělo začít koncertovat. Bylo to šiléný, Brno jako město jsem vůbec neznal, neznal jsem tady skoro žádný lidi, neměl jsem tady práci, neměl jsem prachy. Motivace byla ale silnější – měl jsem si splnit sen a hrát v kapele, která byla mým vzorem a celkově jsem tady chtěl začít nověj život.

Dneska vím, že to bylo nejlepší rozhodnutí, co jsem mohl udělat. Brnečko je skvělý, miluju to tady!!

V červnu roku 2022 jste bráři na festivalu Krákor, kam jsem vás pozval – oslovil mě tebdy váš basák Jirka Posker. Šlapalo vám to dobře, proto jsem vás pozval i na Ponavafest a Homér's memorial, předpokládám, že i v srpnu ke Skalákovi. Pokud vím, tak se vám daří vystupovat relativně často a na vaše koncerty slychám parádní oblasy. Slyšel jsem vás i na Maratonu hudby či ve Trojce, křest jste měli v Kabinetu múz.

Jasně, za pozvání na akce moc děkuji, užili jsme si to všechno a téměř z každé té akce pak vzešlo i něco dalšího, nebo nová spolupráce. Sám nás teďka dost propaguješ mezi lidi a mluvíš o nás, hodně nás doporučuješ. Za to ti patří taky velký dík, vážím si toho.

Za ty ohlasy jsem fakt rád, vybudovat si postupně fanouškovskou základnu není vůbec jednoduchý a pokud slyšíš od lidí pozitivní feedback, je to přesně ten motor, kterej ti říká, že to má smysl dělat.

Kde se vám nejlépe hraje? Máte raději spíše otevřené venkovní prostory či uzavřené kluby?

Je to vždycky o lidech, neřekl bych, že máme nějakou preferenci. Koncerty venku jsou příjemnější, ale publikum na festivalech třeba nemusí být úplně kompatibilní. V klubech to má zase svoji atmosféru, jsi blíže k lidem, ale například prostor může být menší, nebo zvukově to nemusí být ideální. Všechno má svoje pro i proti. Snažíme se být vždycky připravení na cokoliv, aby nás nemohlo nic vyvézt z míry.

Kluci v kapele mají všichni dobré technické myšlení, takže hodně přemýšlejí nad setupem a nad tím, jak by se daly jistě technikálie, spojené s rozestavením kapely nebo zvucením a podobnými věcmi, zlepšit nebo optimalizovat. Myslím, že je to velká výhoda.

V září 2024 jste pokřtili v brněnském klubu Kabinet múz své debutové CD I Kobarika Foli, které jste vydali u nás, tedy Ears & Wind Records, což je mi potěšením. Samotné CD je graficky velmi pěkně vyvedeno, a to díky grafikovi Tomáši Staudkovi, hudebně jej taky považuju za velmi vyvedené. Mám dojem, že název znamená něco jako Hold rytmu, je to tak? Co bys k CD řekl? Jsi s ním spokojený? Prodává se? Kde jste vlastně nabírali?

Tomáš Staudek je autorem našeho loga a na CD dělal typografii, úpravy textů a vytvářel podklady pro výrobu CD a tisk bookletu a digipacku. Největší zásluhu na tom, jak CD vypadá, má moje přítelkyně Mika Dumbrovská. To ona vymyslela celý koncept a vizuál alba.

Celý booklet i přebal je dělaný analogově, technikou gelli print. Je to vlastně tisk akrylovými barvami přes křemíkovou gelovou podložku. Ta technika je velmi pracná, protože nikdy nevíš, jaký bude výsledek a vyjde vždycky tak jeden tisk z dvaceti.

Měla s tím opravdu moc práce, fotky musíš na počítači hodně upravovat, aby byly dostatečně kontrastní, protože ten tisk pak nefunguje dobře a tiskne to lidi třeba bez hlavy, nebo ruky. Bláhově jsem si myslel, že nahrát to album bude to nejpracnější.

Noví kumpáni v ruinách Hitlerovy dálnice. Festival Krákor 2022, Ostopovice u Brna.

Výsledek je ovšem super, vizuálně se to perfektně hodí k naší muzice a je vlastně skvělé v dnešní předigitalizované době umělé inteligence dostat do rukou něco takového.

Název mi pomáhal vymyslet můj kamarád bubeník a frontman bratislavské kapely Jamadan Daniel Makovický. Chtěl jsem, aby mělo album africký název a odkazovalo tím na původ našich skladeb. Je to v jazyce Malinke, což je etnikum původem z Mali, ale hodně Malinků žije taky v Guiney, nebo v Pobřeží slonoviny. I kobarika znamená děkuji, foli je rytmus. Dalo by se to tedy volně přeložit jako děkovný rytmus, nebo děkujeme rytmu.

Celkem se to prodává, ale řekl bych, že máme tolik céděček, že nám dost možná vydrží až do důchodu. Nahrávali jsme ve Studiu Rustical records, u Pavla Šmída a Vojty Svatoše. Jít to nahrát právě sem pro mě byla jasná volba. S Pavlem se znám už dlouho, je to taký bývalý člen Tubabu a hrávali jsme spolu na bubny na kurzech afrických tanců.

Kluci odvedli perfektní práci a věnovali

nám všechnu potřebnou péči. Album jsme nahráli živě za víkend a pak se přehrával saxofon a některá kytarová sóla.

Pokud vím, vybírali jste na CD peníze i přes Donio – jak to dopadlo? Přispěli lidé?

Ano, měli jsme kampaň na Doniu, kde se nám podařilo vybrat 50 tisíc. Podle mě je to krásný výsledek. Pokrylo nám to náklady na výrobu CD a zaplatily se tím i náklady spojené s výrobou odměn. Vyrábíme pro přispěvatele trika a mikiny s naším logem

Chtěl bych poděkovat všem našim fanouškům za jejich přízeň a podporu. Budoucnost Kumpánů vidím dobře, všechny nás to baví a řekl bych, že máme teď takový dobrý drive. Letošní rok se hodně točil okolo alba, na koncertech jsme v podstatě hráli primárně muziku z CD a starší věci, nebo skladby, které se na album nedostaly prostě šly stranou. Jak nás znám, tak to zase všechno nějak změníme a přearanžujeme, abychom to neměli tak jednoduchý...

Chtěli bychom se teďka všichni zaměřit na skládání nových věcí, abychom v příštím roce hráli obměněný repertoár. Nápadů máme spousty a myslím, že při troše snahy bychom klidně mohli mít kompletní materiál na druhé album.

Zdenál má ambice z našich koncertů udělat více audiovizuální show a vytvořit z výše zmíněných gelli printů od Miky projekce a na koncertech je promítat na nás a do pozadí. Fanoušci se tedy mají na co těšit. Chtěli bychom taky co nejvíce koncertovat mimo Brno a vycestovat s kapelou někam za hranice ČR by taky bylo super.

Co se týká hudebních vzorů, mám celkem široký záběr. Začínal jsem jako mladej kluk poslouchat hlavně tvrděj metal a nic jiného jsem neuznával. Bubny mi pak radikálně změnilы pohled na hudbu. Momentálně nejvíc chodím asi na jazzové koncerty nebo nějakou alternativu. Dost teďka poslouchám King Crimson, na to jsi mě přivedl ty.

Mezi mé oblíbené inteprety patří například Erik Truffaz, Shabaka Hutchings, kapela Tool a samozřejmě celá řada afrických bubeníků, jako například Famoudou Konate, Mamady Keita, nebo Soungalo Coulibali.

Ptal se Honza Bartoň

Posílali jste nějaká CD do světových rádií zaměřených na world music. Máte někde zpětnou vazbu? Hrají vás i někde v zahraničí?

Posílali jsme přes Milana Tesaře z rádia Proglas 45 kusů do celé Evropy porotcům World Music Charts Europe a redaktorům rádií. Je to vlastně taková hitparáda World music a každý rok se vyhláší zebříček nejlepších alb. Zatím jsem nás zaznamenal v relaci Hudba sveta slovenského Radia FM. Před týdnem jsme hráli živě na Proglase, ale to je zásluha spíše Ponavafestu, kde nás viděla slečna moderátorka z Rádia, dala se po koncertě do řeči s Jirkou a pozvala si nás. Psal mi nedávno hudební publicista Petr Dorůžka, že mu naše album udělalo velkou radost a moc se mu líbí jak obsahem, tak formou. Napíše na nás recenzi do UNI a taky by chtěl udělat rozhovor. Album je na světě teprve 2 měsíce, uvidíme, kam se to všude podaří dostat.

Máš ještě něco na srdci? Co tě zajímá v životě? Jak vidíš budoucnost Nových kumpánů? Jaké máš hudební či životní vzory?

CD NOVÍ KUMPÁNÍ, I kobarika foli Ears & Wind Records, 2024 K dostání na www.drevenacikada.cz

Recenze: Japonská prostitutka v Londýně

Chcete nahlédnout do reportu o tom, jak sem si v Londýně koupil asijskou šlapku? Sepisuju to na přání, ale říkám si, že informace v textu obsažené můžou posloužit i dalším lidem, aby se vyvarovali stejných chyb jako já.

Takže od začátku. Po třech letech, co jsem kvartálně sestavoval TOP 10 žebříček asijských šlapek v Londýně, přišel den, kdy se měl dětský sen proměnit ve skutečnost. Po konzultacích s nejbližší veřejností padla volba na Masako, litiní 18letou japonskou šlapku s nejlepšími referencema (splňovala všechny mnou dané podmínky: Japonka, pod 22 let, autentické jméno, decentní vzhled, oduševnělý výraz, cena max 200 liber na hodinu). Bohužel nefungovala online rezervace, proto jsem musel do štětčí agentury poslat mail: „*Hi, I just tried to book Masako for 5th od May 2015 6PM, but your system doesn't work. Is it possible to book meeting with Masako for this time? I'd like if Masako is wearing japan school uniform. Thank you.*“ Poté, co mi Masačina agentka Jennifer potvrdila termín, bylo rozhodnuto.

Bylo to mé Poprvé s japonskou šlapkou (dokonce mé Poprvé s asijskou štetkou), proto jsem byl značně nervózní. Co když něco pokazím? Co když budu moc rychlý? Co když nedosáhnou erekce? Mám ji požádat o ruku? A když, tak před nebo po? Očekává dárek? Očekává tringelt? Tolik otázek, a tak málo uspokojivých odpovědí. Za strážlivá jsem frigidní a není mi po chuti lidsky kontakt, takže má jediná šance poznat Masako spočívala v tom, propít se do lidskosti, lehce zvrhlé nálady, což obnáší tak 1,9 promíle, zabít v sobě plachost a slušnost. Nic jsem nepodcenil a zavčas si koupil v krámku pakl 6 piv v akci za 5,5 liber a dva malinové cidery, 2 libry za kus.

Ulice, kde mělo dojít ke styku, ležela sto metrů na sever od západního rohu Hyde Parku, proto jsem se rozhodl opít se v parku – lavička, tabák, výhled na dovádějící veverky, vše podle plánu. Když už nezbyl žádný cider a došlo na pivo, s hrůzou jsem zjistil, že onen pakl v akci je nanejvýš 8stupňové pivo, ze kterého se neopije ani malé chudokrevné děcko. Zbývalo 40 minut do setkání a před náma bylo ještě několik kilometrů cesty. Nezbylo než improvizovat a místo opilosti se zmáslovat (mdma), hlavně nezústat strážlivý. S nechutí jsem spolykal pár krystalů a vydal se na cestu.

Potřeboval jsem důvěryhodné krytí, proto jsem měl pro Masako příběh – můj doprovod Mucha, toho času čistě náhodou taky v Londýně, bude hrát mou družku, já budu její autistický chlapec s oblibou ve východních kulturách, kterému se k narozeninám rozhodla pořídit japonskou šlapku. Má představa byla, že Mucha se zúčastní jako nezaujatý pozorovatel – takové malé poděkování za to, že mi věrně slouží už třetím rokem. Bude si v kuchyni dělat čaj nebo čumět na televizi nebo si přidávat Masako do přátel na FB, případně krást suvenýry.

Došli jsme před dům, poslali Jennifer sms, že jsme na místě, ta obratem poslala číslo bytu. Zazvonili na příslušný zvonek, dveře domu se otevřely. Vstoupili jsme dovnitř a počkali před dveřmi bytu číslo 2. Dveře se lehce rozevřely, škvírou nahlédla Japonka, Japonka zaječela, Japonka zabouchla. Pár minut jsme poslouchali dialog dvou Japonek, podle intonace dvou rozrušených Japonek. S každou minutou čekání bylo čím dál více zjevné, že podle mého plánu setkání probíhat nebude.

Přišla zpráva od Jennifer, že jsme dva – muž a žena, že Masako očekává jednoho muže, žena ať odejde. Žena v podobě Muchy odešla, nic nedala na mé naříkání, že tam sám jít nemůžu, že se bojím, ať se neopovazuje odejít. Povídá „*To už je na tobě, za hodinu sraz před barákem.*“ Zůstal jsem sám, světlo zhaslo, dveře stále zavřené, za nima ticho. Cenné minuty ubíhaly. Pohár se zaječícími úmysly už tak tak přetékal, když tu Japonka otevřela dveře. Postarší (28?) Japonka pokynula, ať vstoupím, nesměle

jsem zamával, slušně pozdravil „*Hi, Hello, Sorry, It is me*“ a vešel. Žena mě uvedla do místnosti, která ani z poloviny nesplňovala mé představy o místě, kde bych rád Masako požádal o ruku: přítmí, bílá, neúctná, kvadroidní místnost bez oken, u zdi stolec, židle, věšák, dále skříň, na skříni japonská kočka štěstí Maneki-neko (aspoň něco pozitivního) a uprostřed postel. Z rádia potichu chrčel japonský pop. Plus mínus hodinový hotel z filmu od Kim Ki Duka. To, že na zdech nejsou výjevy ze života Hello Kitty a na podlaze koberec s motivem duhy, ještě odpustím, ale kdo je ona postarší Japonka? I pres svou v tu chvíli už nepopíratelnou sjetost ještě rozeznám post-pubertální Masako a ženu nad hrobem (že by Jennifer? teta z Jakuzzi?).

Záhadná žena mi začala klást otázky – „*Kdo byl ten druhý člověk, kam šel, proč jsi nepřišel sám?*“ Tváří v tvář nečekanému výsledku jsem zapomněl na svou krycí historku a popravdě řekl, jak to je, kdo je kdo, kdo kde čeká, kdo čemu velí, kdo co platí. Vyskládal jsem na stůl 8 dvacetilibrových bankovek, jako projev dobré vůle, načež se Japonka zeptala „*Shower?*“ Já na to „*OK*“, páč mě z másla a snad i strachu silně poléval pot. Na povel vešla malá Japonka v japonské školní uniformě, v rukou držela ručník. Nebylo pochyb, že jde o Masako. Ač mi to bylo značně proti srsti, před zraky obou Japonek jsem se za neustálého pobízení, zadržujíc pláč, svlékl (dost dlouhou dobu zápasil s ponožkama, pod vlivem ztrácel balanc a propadával na stěnu), obalil do ručníku a dle instrukcí odešel do koupelny.

Po důkladném ohledání koupelny jsem zjistil, že zde není únikový východ, proto jsem zařízení použil k tomu, k čemu bylo určeno, a během dvou minut se osprchoval, šlahl do hlavy o futra sprchového koutu (zjevně velikost pro Japonce), zaklel, poutíral a vydal se zpět do místnosti, kde byly Japonky. Vstoupil jsem do pokoje. Bylo zde větší přítmí než předtím, starší z Japonek byla fuč, zbyla jen Maneki-neko a Masako, která se k mé nelibosti mezitím už zbavila veškerého oblečení včetně školní uniformy, kterou jsem si vyžádal – na druhou stranu nemohl jsem neocenit, jak byla úhledně složená na ramínku a zavěšená na klíce skříně. Na chvíli jsem se zasníl, jak tuto uniformu žehlím. „*A little cold in the shower, isn't it?*“ vytrhla mě ze snění Masako, narážejíc na to, že jim v koupelně neteče teplá voda.

„*Ja Ja, cold, brrrr*“ odpověděl jsem pohotově a naoko se zatřásl. Ve skutečnosti už mdma byla na vrcholu sil a mě polévalo horko. Sundala mi ručník a vkleče pečlivě vysušila nedosušená místa. „*Blowjob?*“ zeptala se nešetně, boříc mé romantické představy o japonských šlapkách.

„*I am not sure,*“ odpověděl jsem nejistě.

„*You are not sure?*“ podivila se.

„*Ab, Maneki-neko, very cute!*“ – ukázal jsem na mávající sošku Maneki-neko ve snaze oddálit co nejdál nevyhnutelné.

„*フヒヒヒ*“, zasmála se a ukázala na postel: „*Please sit there.*“

Sedl jsem si na roh postele a vylekaně čuměl do stropu.

„*Massage?*“ otázala se.

„*OK*“ odpověděl jsem a přesunul se do horizontální polohy, stále nespouštějíc z očí strop.

„*I need your back, turn, turn*“ pobízela Masako ve snaze přimět mě, ať se přetočím na břicho. Když dosáhla svého, proběhla pravděpodobně masáž 3–4 minuty, od krku až po jednotlivé paty, využívajíc dlaně, pěsti, lokty, prsty, nehty, na které jsem reagoval křečovitým pošukbáváním těla – „*Is it OK?*“ ujišťovala se. „*Yes, but I am ticklish*“ dostal jsem ze sebe.

„*I am not understand, not understand*“ opáčila, „*Is it OK?*“ zopakovala,

„*OK,*“ řekl sem rezignovaně a zakousl se do ručníku, škubajíc nohama.

Poté, co mě dostatečně vylechtala, nabídla olej: „*Oil?*“

„*OK,*“ souhlasím. Následující minuty se od předchozích lišily jen v tom, že do masáže zapojila celé tělo. Jelikož jsem za sebe neviděl, tak jsem si to představoval tak, jako když se nezkušený jezdec neobratně usazuje na koně s nepohodlným sedlem a sem tam má nutkání se o něj třít prsama. Taky je nutno zmínit značku oleje – jednalo se o dětský olejíček Johnson & Johnson – a to, že mi její konání přinášelo pramálo vzrušení. Poprvé se zde taky objevilo ono vzdychání, tolik typické pro japonské porno, které znám z vyprávění Štěpánky.

Když dokončila své olejové tření, vybídla mě, ať se přetočím na záda. Jelikož nejsem zvyklý vzpírat se přáním asijských šlapek, beze slov jsem uposlechl. Rozkročmo se posadila na má rachetická stehna a začala mi patlat Johnsonův dětský olejíček po torzu. Poprvé v této chvíli jsem měl dostatek času a příležitostí, abych se jí déle zahleděl do tváře. Na co Masako myslí? Zdalipak je šťastná? Bude někdy šťastná? Kéž by byla šťastná! Ocenila by, kdybych jí ukázal na mobilu fotku fený? Jak vhodné by bylo ji obejmout a říct: vyser se na to, mě to stejně nebaví, dáme si spolu

radši značkový fet? Jak se to řekne anglicky?

Samotný akt nepopisuji, nepřišlo mi to dobré ani podstatné, tak jsem to teď vynechal.

Po pár minutách marné snahy jednoruč, a poté i obouruč, přišel jsem s pro oba přijatelným řešením: „*I will go to shower if you don't mind, there is no possibility to ejaculate, because I am high.*“

„*What? Sorry I don't understand. Ah, you want to take a shower. Too much oil. Ok, go.*“

Vydal jsem se dobře známou cestou do koupelny, vlezl do sprcháce, pustil nejteplejší možnou – studenou – vodu a marně se ze sebe snažil dostat nánosy olejíčku, používajíc všechny možné chemické prostředky, které se zde povalovaly (za zmínku stojí říct i to, že se tu nacházela další dosud nenačatá láhev Johnsonova dětského olejíčku). Poté, co má pokožka dle lesku vykazovala již zanedbatelné množství mastnoty, šlahl jsem se o futra do hlavy, poutíral se ručníkem a vrátil se do pokoje.

„*Are you finished yourself in shower?*“ zeptala se se starostlivostí jí vlastní.

„*No, it is no such easy,*“ odpověděl jsem popravdě.

„*Do you want extra 30 minutes with me? We will finish it,*“ nabídla.

„*Sorry, I must go, my friend is waiting for me, she is waiting outside, sorry,*“ odpověděl jsem, oblékajíc se.

Smířlivě přikývla, otevřela skříň, do ní uložila ramínko se školní uniformou a vyndala krajkovou košilkou bílé barvy, kterou si poté oblékla. S vděčností a pokorou jsem jí zahanbeně položil na stůl dalších 20 liber.

„*Sorry and thanks, Bye.*“

„*Thanks, Bye.*“

Vyšel jsem na ulic. Mucha nikde. Jen halucinace z podvýživy a mráz. Zdalipak je Masako šťastná?

Petr S.

Filmové okénko: Stand-upy roku 2024

V současném článku jsem se rozhodl věnovat komediálním stand-upům. Které stojí za to, a které méně?

Anthony Jeselnik: Bones and All

Popularita tohoto komika je mi trochu záhadou. Má specifický styl. Mluví strašně pomalu. Což by nevadilo, ale jeho pointy mi prostě nepříjdou až tak zábavné. Není to vůbec špatné, ale já doporučuji jiné komiky.

Adrienne Iapalucci: The Dark Queen

Adrienne je židovská komička, která se rozhodla jít cestou drsného humoru. Já mám tento humor rád. Ačkoliv samozřejmě ne všechny pointy jsou tak vtípné, jak by si autorka přála. Pro Evropana budou asi nepřijemné pointy, které se týkají Ukrajiny. Tak jako většina tzv. anti-woke komiků kolem Joe Rogana, i Adrienne považuje zapojení USA do války na Ukrajině za zbytečné. Což my, antiputinovci, neneseme dobře. Ale to nevádí. Komédie by měla být o tom, že přijmete i jiné pohledy na věc. Adrienne je skvělá komička, která se rozhodla, že se nebude krotit. Tím, že ignoruje takzvanou teorii punching up (tedy dělat si srandu jen z mocných skupin), tak se připravuje o mnoho zakázek, ale její humor to vyžaduje.

Kyle Kinane: Dirt Nap

Kyle Kinane je 48letý komik, který tedy rozhodně není žádným nováčkem. Ale vypadá to, že opravdu prorazit se mu podařilo až v posledních cca 5 letech. Navíc do první ligy se stále ještě neprobojoval. Jak to vím? Protože jeho stand-upy jsou zadarmo k zhlédnutí na Youtube. Nemá tedy smlouvu ani s Netflixem nebo HBO. Já ale věřím, že na první ligu rozhodně má. Pokud mi nevěříte, pusťte si jeho krátký klip s názvem The Truth about Fast

and Furious movies (Pravda o filmech Rychle a zběsile). Tenhle skeč má neuvěřitelných 14 minut a garantuju vám, že tam není slabé místo. 14 minut jsem se válel smíchy. Kyle rozebírá nesmyslnost celé série filmů Rychle a zběsile na šroubky. V podstatě říká to, co

víme dávno všichni: ty filmy jsou debilní. Ale takhle zábavně jako on to říct nikdo nezvládne. Na Kylea bych si vsadil poslední halíř, tenhle chlapík ještě poroste.

Vojtěch Landa

Múzy medúzy: Nico – Chelsea Girl (1967)

Nico se narodila roku 1938 v Kolíně nad Rýnem jako Christa Päffgen. Ve 4 letech jí ve válce zahynul otec a ve 14 letech přestala chodit do školy a údajně postávala před obchodem Kaufhaus des Westens s tím, že si jí někdo všimne a ona se stane slavnou. Tato strategie se jí, podobně jako o 66 později Grete Thunbergové, vyplatila, jelikož si jí tam opravdu všiml módní návrhář Heinz Oestergaard, který měl v tom obchodě salon. Začala tedy s ním a s fotografem Herbertem Tobiasem spolupracovat. Tobias její fotografie použil v několika časopisech a doporučil jí, aby začala používat pseudonym Nico, podle řeckého režiséra Nica Papatakise. V 17 letech se přestěhovala do Paříže a spolupracovala jako fotomodelka například s časopisem Elle.

Na přelomu 50. a 60. let se prosadila i jako herečka – hrála například ve filmu *Sladký život* (La Dolce Vita, 1960) italského režiséra Federica Felliniho. Později hrála i v několika filmech Andyho Warhola (1966–1967), Jacquesa Poitrenauda (1963) či Philippa Garrela (1972–1979). Bydlela zpravidla ve Francii, ale také ve Španělsku, Švýcarsku, Rakousku, a hlavně na Ibize, která jí přirostla k srdci nejvíce.

Říjen 1985, kulturní centrum Na Opatov, Praha. Foto Miloš Čuřík

Zpěvu se začíná věnovat až ve svých 23 letech, kdy dochází na hodiny zpěvu. Ve svých 24 letech má s hercem Alainem Delonem syna Ariho, jehož po 14 letech adoptuje Delonova matka. Roku 1965 se v Londýně seznamuje s členy The Rolling Stones, přičemž jejich manažer jí zařídil vydání singlu, který obsahoval coververzi písně *I'm Not Sayin'* od Gordona Lightfoota a skladbu *The Last Mile* od Jimmyho Page. Právě kytarista Rolling Stones, Brian Jones, ji v té době seznamuje s pop artovým umělcem Andyem Warholem. Následně se stěhuje do New Yorku, kde ji Andy Warhol seznamuje s kapelou The Velvet Underground, které dělal manažera, načež s nimi Nico začíná zpívat. Výsledkem této spolupráce byla show s názvem *Exploding Plastic Inevitable* (1966) a album *The Velvet Underground & Nico*, které vyšlo roku 1967. Nico zde zpívá skladby *Femme Fatale*, *All Tomorrow's Parties* a *I'll Be Your Mirror* z pera Lou Reeda. Nico měla původně rovněž zpívat skladbu *Sunday Morning*, avšak nakonec se spokojila jen doprovodnými vokály. V polovině roku 1967 se s Velvety rozchází a končí i jejich spolupráce s Warholem. Nico se seznamuje s Jimem Morrisonem, s nímž tráví v podstatě celé léto – v té době dochází k masovému rozšíření hnutí hippies a proto je léto roku 1967 označováno jako Léto lásky (Summer of Love).

Chelsea Girl je prvním sólovým albem Nico a vyšlo rovněž roku

Obal legendární desky Nico: Chelsea Girl, Verve Records 1967.

1967. Na tomto albu s ní spolupracuje zejména americký kytarista Jackson Browne, ale také členové The Velvet Underground – Lou Reed, John Cale a Sterling Morrison. Titulní baladická *Chelsea Girls* z pera Lou Reeda a Sterlinga Morrisona vypráví příběhy obyvatel hotelu – bohémských umělců, odpadlíků, narkomanů, vyznavačů BDSM, heroinu, amfetaminu a dalších. Osobně mám z tohoto alba tuze rád skladby *The Fairest of the Seasons*, *These days* a *Somewhere There's a Feather* z pera Jacksona Browne, přičemž první dvě zazněly i ve filmu Wese Andersona *The Royal Tenenbaums* z roku 2001, či *Wrap Your Troubles in Dreams* z pera Lou Reeda. Vyloženě kouzelný je výpravňý *Winter Song* s dominantní violou, který napsal John Cale, jenž zde hraje také na všechny nástroje. Album obsahuje také cover od Boba Dylana *I'll Keep It with Mine* z roku 1964 či skladbu amerického bluesfolkového písničkáře Tima Hardina *Eulogy to Lenmy Bruce*. Hudebně je album kombinací komorního folku a barokního popu, postaveného zpravidla na repetitivních kytarových motivech, klávesách a viole. Smyčcové a flétnové overduby k původním nahrávkám přidali producent Tom Wilson a aranžér Larry Fallon, a to bez vědomí Nico, která s výsledkem nebyla nikdy spokojena, a to hlavně kvůli flétně a také kvůli neochotě producentů vyslyšet její návrhy na doplnění o bicí či další kytary.

Říjen 1985, kulturní centrum Na Opatov, Praha. Foto Miloš Čuřík

V letech 1969–1985 vydala Nico dalších pět alb, na nichž ji doprovázel multiinstrumentalista John Cale (kromě alba *Drama of Exile*), který zmiňuje, že Nico vždycky strašně dlouho trvalo, než se vymáčkla: „Zeptal jsem se jí na nějakou blbost, třeba ‚Jak se vede‘ a ona na mě koukala celý věky. Někdy sis musel na odpověď počkat i deset minut, když najednou řekla ‚Jo, fajn‘ a teď jsi najednou nevěděl, co je vlastně fajn.“ Nico je kromě svého debutu zpravidla autorkou všech skladeb – v *Létě lásky* dala na radu Jima Morrisona a začala ve svých textech promítat své sny. Koncem 60. let spolupracuje například s Iggyem Popem, který pro ni na prvním albu *The Stooges* (1969) napsal píseň *We will fall*. Od sedmdesátých let byla Nico závislá na heroinu, spolupracuje například s Brianem Enem a Philem Manzanerem z Roxy Music, v 80. letech vystupovala s kapelami The Blue Orchids, The Bedlamites či The Faction.

S posledně jmenovanými vystoupila Nico počátkem října 1985 i v Československu, a to na pozvání významného kulturního poradatele Miloše Čuříka. Dva utajené koncerty odehrála 3. října v Brně v hospodském sálu v Kníničkách a 4. října v pražském kulturním centru na Opatově. Miloš Čuřík a Vojtěch Lindaur měli na starost vystoupení v Praze, Brno měla pod palcem další významná hudební buditelka Lenka Zogotová. Jako zástěrka pro oficiální

Původní obal kazetové reedice brněnského vystoupení. S.T.C.V 1985.

orgány bylo řečeno, že zde vystoupí kapela z Jihlavy s anglicky zpívající zpěvačkou. Během koncertu v Praze bylo zjištěno, že jsou v sále příslušníci StB, kteří Lindaura i Čuříka zatkli. Vojtěch Lindaur byl okamžitě vyhozen z práce a Milošovi Čuříkovi byla zakázána další kulturní činnost. Nico s kapelou však koncert dohrála do konce a následně z Československa odjela. Záznam z brněnského koncertu vyšel v roce 2012 na LP desce. Miloš Čuřík mi k tomu v e-mailu uvádí „Z koncertu si moc nepamatuji, po jeho začátku mne a Vojtěcha Lindaura zajistila StB a po prvním výsledku v KS Opatov odvezla na služebnu VB v Michli. Odcházel jsem po ránu a během týdne mně PKS zrušilo oprávnění konferovat a pořádat poslechové pořady.“

Nico zemřela roku 1988 v nedožitých 50 letech ve španělské Ibize na následky zranění při nehodě na kole. Poslední koncert měla v červnu 1988 na festivalu Fata Morgana v Berlíně.

Honza Bartoň

Mikyho zápisník: Haikové pavučiny snů

Ve svojí kráse
krajina ustrnula
Podzimní ticho

Všechno utichá
jak kruhy na hladině
Soumrak přitaká

Kříže na stráži
pro požehnání polím
lidem bez víry

Rezavé kříže
promlouvají k poutníkům
o své samotě

Kvetou očiny
jejich jed připomíná
dnes není včera

I na koleje
na podzim rosa padá
tak jako listí

Ticho ve vločkách
zasněžuje krajinu
Ticha přibývá

Nastal čas mlh
průhledných závojų víl
a rozjímání

Ze skalních věží
zírají duchové skal
krajinu střeží

Vždy před úsvitem
lapají noční můry
pavučiny snů

V ranním rozbřesku
slunce svítí na stezku
Je čas vykročit

Měsíc vychází
roztáhne hvězdný vějíř
zamilovaným

Jiskry plamenů
praskot polen ohně
mluví beze slov

Hod' si kamenem
klidně stref se i do mě
píši o hovně

Světlo do srdcí
a vzdát hold starým láskám
za zdi hřbitova

Miky Marusjak
Ilustrace Eva Macholánová

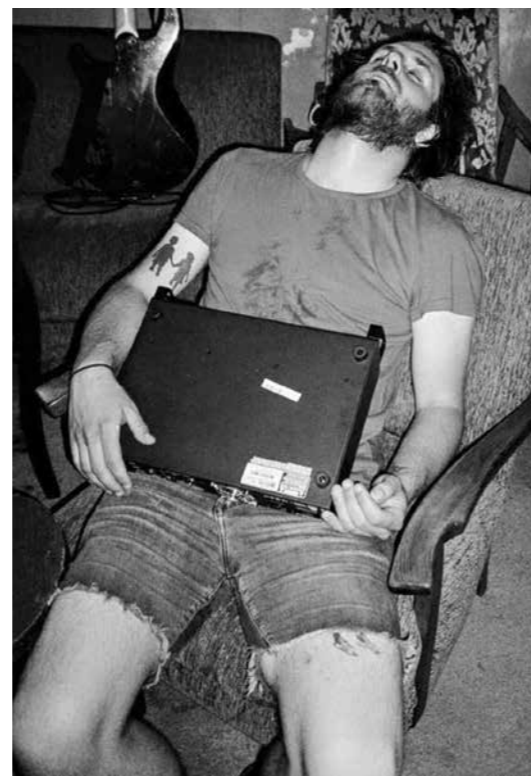
Sépiovou kostí:

Šimon Sáva

Můj život začal odhalením vytetovaného pavouka na hlavě Daniela Hůlky. Jsem budoucí legendou brněnských Vinohrad a vidím svět v odstínu bordó. Dokážu řídit dvě auta naráz.

Jsem bývalým baskytaristou kapely Lillion Brosis, bývalým zpěvákem kapely Rutka Laskier, bývalým členem imaginární literární skupiny BMW (Big Mexican Woman) a současným obráncem klubu TJ Sokol Litobratřice. Rád čichám k hlavám miminek, voní jako směs bylinek. Tuze rád popisují sladké věci: Kouli z belgické čokolády, s krásně barevným posypem, vložíte do hrnku a zalijete teplým mlékem. Koule po chvíli pukne a na hladinu plnou hedvábné pěny vyplavou marshmallowni.

Kdysi jsem viděl muže, který naprosto šíleným tempem střídal hlasové polohy. Falzetem proplouval od barytonu přes kontraalt, až někam k mezzosopránu. Bylo fascinující sledovat, co dovede lidský hlas. A ten rotvajler s ním smýkal v kaluži krve, ze strany na stranu, pevně zakousnut v paži, která již dávno opustila kloubní jamku. Když v tom majitel toho psa, klidným, ale trochu káravým hlasem, řekl: nech pána. To mne silně ovlivnilo. Nikdo mě nezastaví. Ale můžu to vysvětlit.

STRATOCASTER

měl jsem krásnou kytaru a spoustu krásných dívek scházely se u mě doma dveře se tam netrhly

každou ženu uhranul můj červený stratocaster stačilo zahrát Guns N' Roses a sténaly: fuck me faster!

milovaly když mé prsty plynule klouzaly po pražcích když se ladně posouvaly od strun až na dívčí klín

samozřejmě je to lež nikdy jsem žádnou kytaru neměl pracuji v cihelně mám lupenku a problém s gamblingem

Guns N' Roses neposlouchám

PEŘÍ

chlápek si nechal na rameno vytetovat orla

když to orel zjistil vyškrábal si všechno peří a nechal si vytetovat chlápka

ta rovnováha by se dala krájet

KRÁSNÝ DEN

bratra fascinuje smrt sestru uniformy mě zase moře

seděli jsme na pláži nálada byla nijaká náhle moře vyvrhlo mrtvého vojáka

byli jsme vzrušení byl to krásný den

GRACJAN

když se rozešli odjel Oskar do Španělska sbírat pomeranče

jednou vyškrábal nožičkem na pomeranč vzkaz POŘÁD TĚ MILUJI, ANNO že si ho Anna někdy přečte ani trochu nedoufal

když se pomeranče dostaly na pulty obchodů víš kdo si koupil ten pomeranč se vzkazem?

byl to Gracjan Dziwniew polský fotbalový chuligán snědl ho cestou na zápas Śląsk Wrocław – Lech Poznań

toho nápisu si vůbec nevšiml těšil se až někomu rozbije tlamu

Anna už měla dávno jinýho frajera

ALFONS MUCHA

seděl jsem pod fíkovníkem sledoval moře popíjel ouzo

vlhký vzduch vonící solí a západ slunce mají své kouzlo

starý muž v typické plážové košili sedící u stolu naproti se na mě podíval a řekl: ... vy jste z Čech? ano, to jsem

tajemně se zadíval na moře ... Čechy, rodiště úžasného Alfonse Muchy... odkud znáte Alfonse Muchu? ... zvu Vás ke mně na výborné tsipouro, přáteli ... zde už stejně zavírají ... povím Vám úžasný příběh o tom ... jak jsem poznal Alfonse Muchu

posadili jsme se na terase na dřevěnou lavici z dubového dřeva stmívalo se starý muž nalil tsipouro bylo dobré

povězte mi, odkud znáte Alfonse Muchu? ... našel jsem si ho na googlu aha, a to je vše? ... ano

pak jsme se milovali

Šimon Sáva

Vršovice 2016

Vratislav Brabenec & Richard Pecha

Sen o Pavlu Z. 16 .8. 2024 v 4:33 AM

Krátce po smrti navštívil mi P. Z. v H. P. Von často mluvil jen ve zkratkách. V bytě po J. E. B., kde jsme kdysi zkoušeli. – Můžem jít do hospody, jestli chceš, nebo dát čaj. Chodím tam tak jednou tejdně, je to furt stejný, ale jak chceš. Oslovil jsem ho.

Neodpověděl. Já říkal to samý, jako pár hodin předtím R. P. Jak se to vopakuje všechno, kurva. Jestli budu psát a spát ve stejný místnosti? Proč mu o tom, sakra...

Pospíchal. Nemluvil. – Mám šedesát za hodinu, řekl mi, když jsem ho vyprovázel kolem domu po pískovaný cestě. – Co tu budeš dělat, ptal se mě. – Sbíráám kytky, ty, co mám rád. Pak zmizel. Vedle na zahradě se pachtila s kontejnerem pětistovkou švagrová Dagmar. Hledala místo na rododendron. Oběhli jsme spolu nekonečnou zahradu a přistáli zpátky na startu. – Tak kde, ptám se. – Nenašla jsem ty místa označený... Já si začal vybavovat drobný kytky, sysirinchium, ramondii... No a pak jsem se vzbudil a zašel si do večerky nakoupit.

Jestli v nebi

je dost místa? Aspoň jak v malým bytě, abych po ránu, jestli ho tam vůbec mají, měl klid. Chtěl bych při úsvitu, mimo přízraky, trpaslíky a delirantní potvory, nepotkat nikoho. Nic, co by mě zastavilo před papírem A4.

Chodit opatrně, zároveň s odvahou, a dostat se z kuchyně k psacímu stolu, z hospody do postele a nepadat zbytečně už v prvním patře.

Překračovat nebo obcházet, obejít se bez vysvětlování, zdůvodnění, zbytečností, nutností, pošetilostí, pocitů...

Obřadně, teatrálně zdvíhat málo už ohebné klouby – zvláště kolena a neškobrtnout, nezavádít o tu zdechlinu, co se tu povaluje, jako by jí to tu patřilo.

Nebrknout o to, řekli by Moravani. A nekoukat tomu do ksichtu, natož do očí. Předstírat, že to tu není.

Jak dlouho ještě. Tolik se ti podobá ta kupa hadrů, co z nich koukaj kosti

a pařáty, uszlzený oči, zvířecí uši, staženej králík k obědu. Ještě se cuká. Co bys od něj čekal.

Nějak si s tím porad'. Jseš na radě, ne na hřadě. To by se ti šiklo, bejt aspoň slepice, panáku pilinama vycpanej.

20. 8. 2024

Včas vypnout

Zpívá krásně, je podobná tý, co ve snech přichází a láká. Blbost, teď právě zpívá. Ale, odpovídám komusi kamsi, je jí podobná. To nic neznamená, ozve se. Já na to –na nic sem se, kurva, neptal. Přesto, nepřestalo mi to vrtat hlavou. Vzkazy ze snů beze smyslu. Šifra asi. Pavel Z. při posledním snovým setkání končil větou: je to za šedesát korun, a zatvářil se zajíčkovsky důležitě.

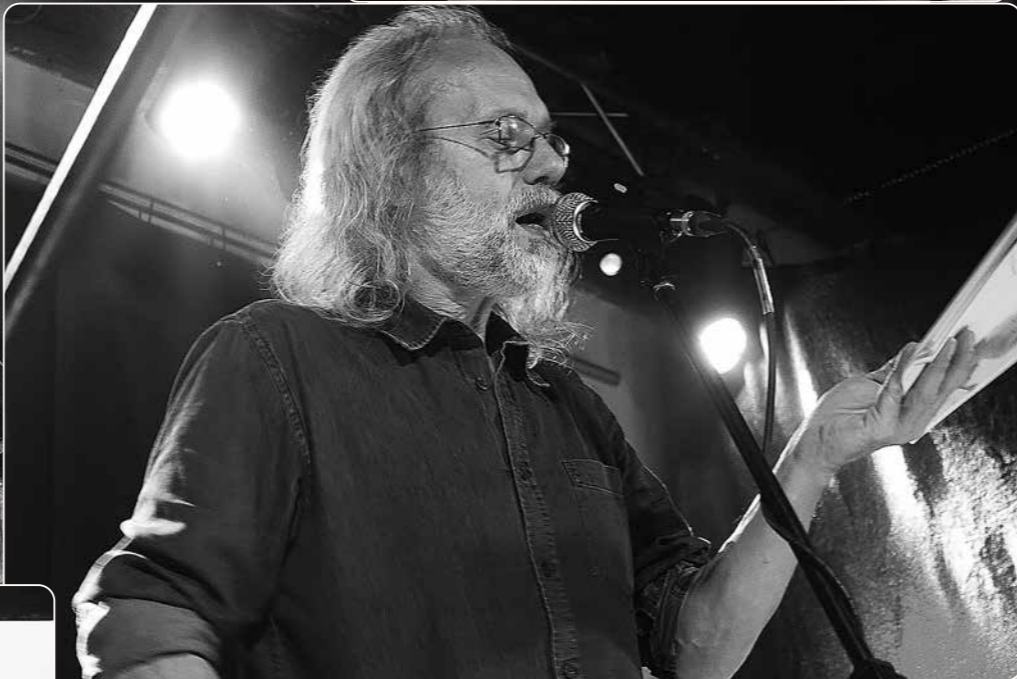
Co to, kurva, ty vedešlý maj? Obešel já polí pět bylo z Cholupic, kde L. Klíma seděl a sedláci řekli to ...

Hlavsá Mejla včera zapnul, nastartoval, motor vzadu, kterej byl vpředu a nechal mluvit, co se vysílalo, když tu káru vyráběli. Pak chtěl roštovou židli i na sraní, a tomu jsme se jak zastara zasmáli.

Konec záhrobních zpráv z 21. 8. 2024.

ZPRAVY ZÁHROBNÍ

Svjet podle Květuzora:

Ramadán

Zahloubal se do nejzkaženějšího pajslu pokřivené mysli jeho, tento Ost. Já ho znám a dobře vím, co je to za paznehta.

Pan Ost posnídal načaté pivo z noci, které se smálo na nočním stolku a vydávalo toužebné, orosené vzlyky *pokoř mě, jsem tvoje ubká zrzčeka, prosím* a ve své alkoholické nirvané pan Ost překvapivě naznal, že tohle bylo poslední pivo které vypil. A nemyslel to tak, že než se znova probudí, než uplyne den či hodina, rozhodl se definitivně, řečeno s Hitlerem *konečné řešení*. Neuvěřitelný skutek se jako kouzlem nevidáného proměnil v tíživou, nudou prošpikovanou realitu dní příštích. Pan Ost přestal chodit do hospod, ba nekupoval si ani lahvová piva a dokonce ani neslintal u regálů s akčními slevami na prošlé pivní speciály. Sociálně se vyřadil, dokonce se přestal bavit i s Bohem a bílé myši o pana Osta ztratily zájem, rovněž tak protivný, chlupatý hmyz. Pan Ost již pivo nezachraňoval. Fakt.

Bylo tomu již bezmála osmačtyřicet hodin, co pan Ost na pivo, ne že by nepomyslel, ale ani si k němu nepřičichl, sosáček neorosil a kráčíc kolem putyky, při pohledu na dva opilce, co si vylezli ven na čvaňhák, pan Ost si zabrbal pod fousy *ubožáci*.

Vtipy o dražší vodě, a že konečně už došlo i na abstinenty, pan Ost hrdinně ignoroval, po šestadevadesáti hodinách bez piva, při sedmé ranní kávě, které nerozuměl a patnáctém smotku virginského tabáku, kterému rozuměl, dočetl se pan Ost v žurnále, že padají výstavy piva na rekordní minimum. Pan Ost nesnášel výraz *výstavy piva*, ale v tom je zbytečno se pitvat. Psali, že my Češi, Moravané, Slezané a všechny ty menšiny s občanstvím hobotína, že již nejsme, čím bývaly jsme v časech dřívějších. Prý se snižuje pití piva jaksi napříč populací. Celé to roztočivé společenství od kopáče hrobů po raketového inženýra, a to i ženy! Pan Ost se orosil nespokojeností a do čistící se, uzdravující mysli, vkradla se panu Ostovi blbá nálada a především výčitky.

Trochu mimo mísu, pod fousy, si pan Ost zabrbal s Hutkou *kotle bez varu*.

Pan Ost sváděl vnitřní boj, namlouval si chvíli, že prý nic neudělal, že to oni, ale jako fackující bumerang ho vlastní alibistická myšlenka plná hříchu v mžiku dohnala a nabrínkala jeho svědomí. Ten sžíravý pocit viny pana Osta ne že by pronásledoval, on se mu vmíchal do žil jako jed! Otrávená pachut viny byla v panu Ostovi přítomna jako parazit. Báby svíček si špitaly, takovej to byl vochlasta a teď je z něj človíček Boží. *Učíněnej anjel*, pravila důležitě jedna bába v šátku, *svatí by se podle něj mohli malovat*, přisadila si druhá bába v šátku, aby nezůstala pozadu. *Tak se za něho pomodlíme*, pravily obě báby v šátkách. Pana Osta tahle aureola svatouška nadměru srála.

Pan Ost dostal žízeň!

Motiv: *Květuzor Škvírkó*

Překlad z Květuzorštiny: *Ymanuel Houslička*

Ilustrace: *Ferdinand Chlast*

Lapač snů:

Nahá želva

Všechno je v barvách, úplnej Technicolor, slyším a cítím, hmat taky funguje.

Bourání a otloukání omítek v dávno rekonstruovaném domě, poznávám, co jsem kdysi dělal já a kluci z práce.

Pod omítkou vykoukne do zdi osazený starý trezor. Nezájem, co je v něm. Spíš se divím, že pod omítkou je stará instalace a nikdo nepoužil výztužnou síť do omítky. Všude prach a špína, něco vyzvedáváme jeřábem přes vybouraný strop, snad ten trezor. Všechno harampádí nakládáme a vyjíždím k domovu.

Projíždím osamělou krajinou Sudet, zastavuji u krajnice, abych se převlékl do čistého oblečení, kousek je zastávka autobusu, je zavřená, vysvlékám se, smráká se, dostávám strach – dopřic, já se snad bojím jako v nějakém temném filmu, dveře zastávky se pomalu otevírají... souložící mladá dvojice je dost nasraná, že je tam někdo ruší, slečna v podprsence zavře dveře... asi průvan.

Uchechtu se a jedu dál, zanedlouho sjíždím k řece, vlastně je to něco mezi zastávkou parníku a přívozem. No, nějak mi to nevyšlo, přejeďu přívoz až do řeky. Jsem v klidu, auto sice nabírá vodu, ale nepotápí se. Přijíždí syn v jiném autě, asi mi pomáhal s nakládáním... Každopádně přeseďám k němu a pojedeme do, respektive na řeku. Auto jede jako motorák, jednou rukou z okýnka bravurně přivázu první auto a fičíme po řece, to první auto držím za lano jednou rukou jako kačera. Řeka se začíná svažovat, povídám synovi, nejeď tak rychle, na vodě to jen tak neubrzdíš... (ve snu jsem překvapivě slušný), řeka se značně svažuje a protéká jakousi bránou v kamenné hradbě. Za bránou už je vodopád, tak to stočíme do vrbiček před hrází, měkký náraz, ale vlečené auto zafíčí do brány, a tam se nějak vzpříčí. Jsem rád, že neprošlo až do vodopádu... a všechno harampádí v tom autě se při nárazu rozmetá ven. Vlastně ta hradba je dvojí a v meziprostoru je takový pěkný pruh zahrádky. A tam to harampádí sbírám.

Mezi vším tím bordelem je ale nejzajímavější želva. Želva střední velikosti. Tím nárazem se vymrštila a narazila jakoby nad ramenem do krunýře, o tenhle bod se zarazila (krunýř se lehce vyhnul) a celá se tím otvorem procucla ven. A já ji zvedám levou rukou (v pravé koukám na pochroumaný krunýř) a poprvé v životě vidím nahou želvu. Trupíček má oslizlý, podivně nevelký oproti údům, spíš narůžovělý, ploutvičky jsou opálené, a ona na mě nasraně kouká (možná se stydí). Pak mi upadne do všeho toho bordelu, já ji opět zvednu a vidím, že na ten sliz se nalepil různej jinej bordel, podle pravidla 5 vteřin se ji snažím už už narvat zpět do krunýře, ale zarazím se a dám ji synovi, ať ji napřed umeje a pak ji tam teprve nasouká.

A už skoro bdím. Ještě nikdy jsem neviděl nahou želvu. Ani vožralej.

Stanislav Hoplíček

Uši a Vítř

Komiks Traumer–Roháč:

Zukotero

HOSTEL JACOB BRNO

UBYTOVÁNÍ NEJEN PRO HONZU BARTONĚ Jakubské náměstí 7, Brno

Hovory s Pavlem Herotem: Uštknutí hadem poesie

Pokračování z minulého čísla. Spisovatel Michal Šanda vedl s Pavlem Herotem tento rozhovor v průběhu let 2009–2011 a navazoval na předchozí e-mailovou komunikaci z let 2007–2008, která vyšla roku 2008 pod názvem Kus mne v čítance v nakladatelství Psí víno.

Na bitovské nezapomenutelném setkání básníků, kde jsme se také poznali, jsem náhodně zabloudil ke hloučku autorů, kteří si četli ze sbírky básniček. Zaposlouchal jsem se a sdílel jejich nadšení. „Kdože to napsal? Tu chci poznat!“ Bylo mi řečeno, že Alena Vávrová. „Ukážu ti ji. Někde tu je.“ Za několik málo hodin jsem seděl s autorkou této skvělé knížky a povídali jsme si. Zjistili vzájemné spříznění. Začali si psát, volat. Jednou mi napsala, že zná nakladatelku, u které bych mohl publikovat, Mgr. Věru Martínkovou, vlastníci nakladatelství Alfa-Omega. Zároveň byla autorkou mnoha učebnic českého jazyka, čítanek pro základní a střední školy. S vydáním souhlasila. Nijak jsem nespěchal. Když se uvolnilo místo, dal jsem přednost s vydáním prvotiny kamarádovi Milanovi Erbenovi. Z konce devadesátých let jsem měl udělanou korekci od Radovana Zejdy z našeho kraje. Je znalcem literatury, napsal mimo jiné obsáhlou monografii o Janu Zahradníčkovi, *Vlastivědu Morausko-budějovicko-jemnicko*, kam dal také můj životopis, což si ani nezasluhuji, být tam vedle Demla, Březiny a dalších. To byl první korektor. On mi také poradil, ať si ji nechám udělat ještě od někoho dalšího. V té době jsem vycházel na internetu u spisovatele Miroslava Vejlučka. On byl tím druhým korektorem a také autorem doslovu. Sbírkou jsem nazval *Hlavy z podzemí*, nikoliv hlasy. Z hlavy stejně vycházejí hlasy. Vzpomněl jsem si na bydlení v Praze, a to ve sklepě. Nebytovém prostoru, který sloužil a byl vedený jako ateliér. Napsal jsem tam hodně básniček z této sbírky. V tomto nakladatelství jsem ještě publikoval v několika almanaších, dvě sbírky tam ilustroval a ke sbírce Milana Erbena napsal doslov.

Pave Herot coby vášnivý pianista s démonickým pohledem.

Před dvěma roky jsme si začali psát spolu my dva (s Michalem Šandou, pozn. red.). Ostatně, spřátelili jsme se už na Bítově. Vyměnili si kontakty, napsali si na svátky. Vše začalo, až jsem byl připojený na internet. Já měl potřebu ti neustále sdělovat nějaké myšlenky, absurdní podobenství. Uklidňovalo mne to a byl jsem na tebe mysticky navázaný. Pocitem, jako bys byl přede mnou a já s tebou mluvím.

Musím mluvit, nedalo se tomu ubránit. Bylo to silnější než moje duše a tělo. Muselo se tak stát, neubráníl bych se tomu. To jsou ty dary shůry, které nás navzájem propojují. Člověka s člověkem, s přírodou, vesmírem. Jsme součástí velkolepého celku všeho živého a tím mezi živé řadím i ty, co tento svět, nás, opustili. I oni patří k nám tak, jako my k nim. Pouze se přesunuli, odcestovali, přestěhovali se. Vysílají k nám signály, jenomže není a nemůže také být v moci lidské, abychom je zcela vnímali. Díky tobě vznikla třetí knížčka, vzniklá z původních e-mailů *Kus mne v čítance*. Mám z ní velkou radost. Jediná z těch tří, ve které nebylo starších věcí.

O mých sbírkách jsem začal jako sedící u hnoje. Prvotním uštknutím hadem poesie. A ve sbírce *Evangelium zářvaku* jsou básničky napsané od mých šestnácti do dvaceti let, vytištěné s desetiletým zpožděním. V *Hlavách z podzemí* je taktéž starší básně. Dotek současna nese až *Kus mne v čítance* z června 2008.

Skupina XXVI

Na vojně jsem se potkal s varhaníkem Michalem Novenkem. On se mi přiznal, že se zná s Markétou Procházkovou a dal mi na ni adresu. Znal jsem její básničky, byly publikovány převážně v Naší rodině, časopise, co vydávali lidovci. Líbili se mi pro svoji něžnost a pravdu. Dávaly mnoha lidem i pocit víry, která byla tehdy potlačována. Psala je jako malička holčička a někteří žasli nad jejím talentem, ale vůbec zásobou slov a představivostí. Někteří kritici její básně odsuzovali, že je to jenom dětinské vidění bez literární hodnoty, které jednou zmizí. Nevím přesně, kdy přestala psát, ve dvanácti, třináct letech. Ale přesto díky za tu nezkaženou poctivou krásu vycházející z její duše. Taková andělská poesie, té není nikdy dost v žádné době.

První roky literárního období jsou u někoho daleko silnější než ty pozdní. Bylo by zajímavé vydat básničky děti, nebyl by to marný počín, obzvláště pro tuto demagogickou dobu. Děti nemám, nemohu posoudit. Asi už budou některé také narušené globálním idiotismem. Ovšem věřím, že ne všechny. Markétě Procházkové vyšly dvě sbírky. První byla *Sny bez přístřeší*. Hodně silná sbírka, co ovlivnila mé tehdejší vidění. Nemohl jsem jí tedy nenapsat. Odpověděla mi na pohlednici Prahy. Začali jsme si psát, a když jsem měl opuštěk z vojny, zastavil jsem se u ní, na pozvání. Tehdy ještě žil její otec, který záhy zemřel. Byl jsem u ní několikrát. Měla mámou přesně vymezený čas na návštěvy. Jinak musela hodně cvičit na klavír. Její matka byla velmi přísná, hlídala její čas. Poznali jsme se, když studovala konzervatoř. Nemohu se vyjadřovat k její mámě, jako někteří, pro které ji tím ochuzovala o radosti mladistvého života a světa. Ona ani v tom reálném světě nebyla tehdy přítomná. Tak jako její básničky i ona byla bílá labuť na černé Vltavě.

Po vojně mi herec, pan Radovan Lukavský řekl, že jsem snad jeden z mála, komu je dovoleno s ní komunikovat, navštívit ji. Poprosil mě tehdy vzkazem ohledně recitování jejích básní ve Viole. Tam mne také jednou pozvala na večer s její poezií. Mám podepsaný program na památku dámami našeho herectví, paní Březinovou a Hlaváčovou. Při jedné návštěvě mne spíše požádala, ať jedu za ní na setkání skupiny věřících autorů, a to paradoxně do jedné vesničky u Boru u Tachova. Takže jsem se vrátil po necelém půlroce do míst, kde jsem byl na vojně. Setkání probíhalo na faře. Dokonce se tam objevil kluk, co se mu podařilo zmizet z kasáren a zastavit se tam za knězem. Ještě si vzpomínám, jak jsem šel z Boru v pátek večer pěšky blátivou cestou, za mlhy do vesnice, vzdálené snad dva kilometry. Vystoupil jsem z autobusu a ani nešel do hospody, protože by to bylo riskantní. Věděl jsem, že je hospoda plná udavačů, okamžitě by po mně šli a zavedli

na místo schůzky. Ta byla utajená. Přišel jsem tam a ihned se seznámil s Romanem Szpukem. S tím jsme si padli do oka. Popíjeli víno po celý večer, ostatní byli spíše, co se alkoholu týče, zdrženlivější. Tam se také dohodlo vydání samizdatového almanachu, tehdy druhého ročníku. Vyšel tuším v lednu 1989.

Takovým mágem skupiny XXVI byl Roman Szpuk, který vše organizoval, samozřejmě za pomoci i ostatních. V neděli odpoledne mne vzal v trabantíku kněz do Prahy, jelikož tam měl cestu. Po sametu je skupina XXVI stále živá a zdravá. Je zážitkem pro každého, kdo navštíví podzemní setkání i nadále organizované Romanem, ale již na faře v Příchovicích v Orlických horách. Díky Jakobovi Zahradníčkovi a jeho almanachu *Přetržená nit* jsem poznal a spřátelil se i s dalšími autory, kteří patřili k tomu jádru skupiny. Za všechny Gordon, Karasová, Beneš. Musím tímto poděkovat Markétce Procházkové za to, že mne doporučila do skvělé společnosti těchto lidí.

Pavel Herot v mnohém z kostýmů. Mezříčko, Skalákův mlýn.

Krom toho jsi taky organizátor.

Jakub Zahradník vydal skvělý almanach poesie *Přetržená nit*. Křest byl před Arbesovým knihkupectvím, na jaře, kde moje maličkost lyžovala. Zpívala nezapomenutelná Pája Kapitánová, tehdá se v mé hlavě prohnalo zašustění větrů, nikoliv spodních, ale z Vysočiny. Jakobovi také něco vyrůstalo z hlavy, když je hezky a zadaří se, člověk zušlechťuje ideály. Tedy proč něco takového neudělat znovu. A já navrhnul, že u nás. A bylo.

Já přespávám u skvělého kamaráda, muzikanta, tehdy měl uměleckou agenturu, Karlíka Hozy. Ten měl pod patronací zpěvačku a muzikantku Džuanu, jinak Jwan, příjmením Kotalíkovou. Otec byl Arab z Izraele, její rod pocházel přímo z Betléma. Divoženka, skvělá holka, prokecali jsme třeba celou noc v nočním baru. Dneska žije v Amsterdamu. Ta chodila Ivanem Zounarem-Čmelákem. Muzikant také výborný. Džuanka mi dohodila Pepu Nose. Zavolali jsme si a bez problémů se dohodli. Uvítal takovou akci, bez nějakých nároků finančních. Co prý se mu dá, to se dá.

Tehdy jsem to domluvil na třech místech ve třech městech. Aby to nebylo žádnému líto a nevyčetli mi přátelé z oněch míst, proč jsem to neudělal zrovna u nich. Jakub Zahradník byl takový nespůj, protože dobře věděl, co obnáší uskutečnit takovou akci. Karlík Hoza, ten dokonce říkal ostatním: Když se nebude nic konat, tak si alespoň uděláme výlet! Oba mě znali, že chlastám první ligu a že se může stát, že když přijedou, budu nezvěstný, popíjet na neznámém místě, což bylo u mě normální. Ostatně každý rozumný člověk to zná, nebo prožil, jenomže já to měl zmklé.

Prvního čtení v roce 1996 se z autorů zúčastnili: Zbyněk Ludvík Gordon, já, Milan Korál, ten človíček je dodnes podobný Zappovi,

potom četl Jirka Staněk ze Strakoníc. Roman Szpuk, s tím jsem byl vybrán mezi tzv. soudobé prokleté, říkáme si tak, když dojde na prohlížení ilustrovanou knihou našich životů. Nu a také, samozřejmě Jakub Zahradník. Ten pozval Milana Fialu, aby nás moderoval. Milan Fiala byl muzikant s konzervatoří, jako Jakub, ale tehdy byl moderátorem rádia City, později Alfa, Radiožurnálu, Frekvence, nyní je opět u muzicirování. Mezi čteními hráli Džuan, Zounar-Čmelák, Karlík Hoza a Pepa Nos. Ještě Karel Hoza pozval, abych se podíval, ale prý nesahal, nějaké menší dívčí seskupení, co si říkalo Athena. Nevím, co jim o mně napovídal, ale děvčata raději nepřijela, zalekla se zřejmě vyprávění o mě. Já míval úchylku, když jsem se ožral, sápat se na druhé pohlaví. Nic víc. Jenom sápat, to mi stačilo. A Hoza u toho převážně byl. Daná osoba vylekaně utekla za ním a on ji sbalil.

První vystoupení bylo v Třebíči, v 15 hodin v městské knihovně. Perfektní. Ještě jsme mírně popili, pojedli, jenomže to bylo již 17 hodin, a to jsme měli začínat v Moravských Budějovicích. Naskákalo se do aut a přijeli jsme mírně opožděni. O půl hodiny. Jenomže Pepa Nos nikde. Diváci prakticky čekali na něho, protože jeho znali, nás ne. Čekalo se, štelovalo hudební nádobí, opakovaně. Z autorů jsme poslali se ukázat, jen jako, Jakuba Zahradníka, protože on je podobný svému otci, dirigentovi Orchestru ČST, aby viděli trochu známější televizní tvář. Nos přijel tak nějak po osmnácté hodině, ale na ostatních čteních účinkoval pravidelně. Zajel si asi pětadvacet kilometrů. Přijel vyděšený, že poprvé viděl Dukovany, jadernou elektrárnu. Celou cestu trefně zazpíval. Pojedli jsme, popili, bylo 19 hodin, a to jsme měli být už v Jemnici. Všichni: „A kde to tady je?“ „Kousek, ani ne dvacet kilometrů.“ „My pojedeme za autem, kde budeš.“ K Pepovi Nosovi, aby nebloudil, jsem dal moji milovanou malířku, také už dneska nežije, Alici Číhalovou. „Sedni si pěkně k němu a veď ho,“ řekl jsem jí, nečekal ani na odpověď a naskočil do dalšího auta. Problém s Alicí byl, že neznala cestu z Mor. Budějovic do Jemnice, ale o to by nešlo, Pepa tam dojel podle autoatlasu včas. Problém byl, že jsem jemu a Alici zapomněl říci, kde je vystoupení. Na náměstí pusto a prázdné. Podzimní mlha. Náhodně potkal dva mladé, ti nic nevěděli. Jezdili po Jemnici a našťásti se svítilo v tamějším Městském kulturním středisku. „Takové akce tady organizuje knihkupec Hejl, na náměstí, ale že by dneska něco měl, nevíme.“ To jsem ani já nevěděl, že na poslední chvíli akci z knihkupectví přemístil do nového sklepení místního zámku, kde zahajoval činnost klubu. Ale před knihkupectvím už vartoval někdo, aby nás nasměroval. Nasměrovali i Pepu Nose, i když nikdo nevěřil, že už přijede. „Ten se naštvál a odjel domů,“ kdosi prohodil.

Ale nakonec to také dobře dopadlo. Odjeli jsme k nám domů na přespání. Dvanáct lidí, dvě děti, jedno od Džuany, druhé od Hozy, taktéž dva psi. Jeden od Hozy, druhý od Džuany. Samozřejmě ve vratech náš Rétor jednoho z nich napadnul. Jinak všechno dopadlo dobře. Celý ten maraton se konal přesně 17. listopadu a moravsko-budějovický šéf kultury Vašek Kovář navrhnul, abychom opět, kolem tohoto období, pokračovali znovu za rok. To jsme netušili, že přijede pouze Nos a jeden mladý autor z Ostravy. Akce proběhla ve třech. Za rok, na to přijelo už více autorů a pokračovalo se v tradici.

Přínosem bylo napojení se na dvě autorské skupiny. Pražskou a brněnskou. Z města věží stovčezatých příjíždějí Milan Erben, Věrka Dumková, Bolek Bublanina. A město velké a širé, vysoké, co nikdy neroní krokodýlí slzy, protože tam žijí veselí lidé, jako básnířka Alenka Riedlová Slepíčková, jejíž kouzlo osobnosti přivábilo toliko zajímavých autorů a lidiček, a to dokonce i z daleké ciziny. Díky nim a jejich rodinám a přátelům se toto čtení stalo setkáváním nejen autorů, ale i posluchačů. Sestava je prakticky skoro neměnná, na obou stranách. Přečíst svoji poezii přijdou i domácí autoři, tím myslím z Moravských Budějovic, Třebíče a okolí. Kulaté desáté výročí jsme sice oslavili, omylem, o rok dříve, abychom to napravili, tak v roce 2006 byly čtení dvě. Takže máme letos dvanáctý ročník, ale třinácté čtení.

pokračování příště

rozhovor vedl Michal Šanda, úprava Honza Bartoň, foto archiv Pavla Herota

Důkazy: Valná hromada (listopad 2024)

Básník ulice: Je libo poezii?

Každá báseň vyrůstá ze semínka. Potřebuje jen přízeň slunce či luny a dle odrůdy zalévat pozorností, slzami nebo smíchem. Ve vhodný okamžik sklídit. Vytrhnout z nevědomí perem či klávesnicí. Jako každý pěstitel veršů i já mám pro tento rok končící čtyřkou sklizeno, usušeno zavařeno. Nuže pochutnejte si se mnou!

Pohádaly se mi půlky
Která z nich je krásnější
Pro kterou z nich do stodůlky
Chodí jinoch na kaši

Propleskly se, urazily
Nemluvily spolu rok
Nechtěj chodit v jedné sukni
Kalhoty jim přišli vhod

Hledám štěstí v jednom kuse
Ne, co klouže po ubruse
Chci mít štěstí a ne střepy
Jako z konvičky od tety

Chtěl bych holku hezkou,
hodnou
Příčinlivou i za plotnou
Měla by být voňavá
Prosím, však ne od sava

Mám zrudlé bradavky
Nemyslím dnes na vdavky
Až budou jak z kamene
Nesetřeseš mě z ramene

U jezera Titicaca
Je bar kams chodila ráda
Na mléko a kakao
Neměli ho tam draho
Na mléko a kakao
Neměli ho tam draho

Pak sis dala kávu s ledem
Pozvaná jsi byla Pedrem
Vlastní třicet hotelů
A sám bydlel v motelu
Vlastnil třicet hotelů
A sám bydlel v motelu

Do půlnoci tančila jsi
Na stole jen v sombréru
Než Tě chytil do bolasy
Švihák José z Madridu

Tvoje srdce vycpal láskou
Ty jeho rty vyznáním
Lepší koc už neulovím
Odveď si mě k oltáři

Z letadla padaly sexbomby
Měly jenom tanga
Blondaté, rezavé, brunety
Nebyla jim hanba

Z letadla padaly sexbomby
Jedna zasáhla mě
Chodím jak tělo bez hlavy
Slast v zanícené ráně

Střepiny jejího smíchu se
Rozpustily v mé krvi
A tak jsem věčně opilý
Žel z čeho nikdo neví

Za trochu lásky
Odjel bych bůhvíkam
Stopoval mraky
Usnul ve vzpomínkách
Na tu a na tamtu
Tehdy a tehdy
Na lež a na pravdu
Že jsem Tvůj, Ty má

Za trochu lásky
Bych se i najedl
A s plným břichem
Ke kávě zasedl
A ještě desert
Ten bych si objednal
To na Tvůj účet
A pak šel o dům dál

Za trochu lásky
Tě není nikdy dost
Pro ni si vrásky
Dělá dědek, jinoch
Za trochu lásky
Jež není na prodej
Bych bez nadsázky
Učinil svět jinej

Jsem vzrušená jako fena
Bez náhubku, vodítka
Hárající, utržená
Jen z pouhého ratlíka

Ten, kdo čeká city vzosné
Sliby z žuly mramoru
Ten si splétá důtky prosté
Rozkoší a humoru

Dvakrát jsem mu podržela
Během krátké procházky
Pak nás načapala Věra
Měla hloupé otázky

Neschovávejme před sebou
Onu touhu odvěkou
Vždyť je v blátě šťastné prase
Jak my v trávě pod dekou

Pohládíš-li mi pozadí
Posvátným se mi stane
Jinému se neposadím
Na klín ani otci ne

Polaskáš-li mě na krku
A ověňčíš cucflekem
Na toaletu Tě vezmu
Ať si klepou, utečem

Prohlásíš-li, miluji Tě
V ten okamžik ustrnu
Protože už nosím dítě
ČÍ? Co sejde na jménu

Šimon, básník ulice

Traumerův sloupek:

Ona

Ilse si o sobě myslela, že je štíhlá a neodolatelná, ale měla spíše váhu větší sluněte a její neodolatelnost byla hodně na pováženu. Ilse měla ráda sex a díky svému dobrému přístupu k věci a nespoutané svolnosti ho měla vždy dostatek. Leč její nadřzení milenci díky neuvěřitelně velkému přesahu a její ohromné hmotnosti často končili v rukou specialistů na jednotkách intenzivní péče. Ilse byla rozhodně svým způsobem božská. Rozhodně svým způsobem.

Člověk ji mohl mít za slonici a jejího bratra Uweho zase za takového malého roztomilého králíčka s heboučkými plyšovými oušky a roztomilým tenoučkým ocáskem. On nikdy nebyl na holky, již od školních let preferoval dobře vyvinuté o hodně starší chlapce.

Ilse a Uweho rodiče to kdysi na Nový rok, aby se vyhnuli splátkám závrtně rostoucích bankovních i nebankovních dluhů zaparkovali do mohutného topolu. Strom přežil a časem se oťepal, oni nikoliv. Pohřeb byl smutný, stejně tak jako všechny pohřby, které nejsou estrádou pro pozůstalou rodinu prahnoucí po velkém dědictví. Armlichovi byli chudá rodina. Zmínka o jejich původu sice zasahovala hluboko do minulosti městyse, ve kterém žili, a i když to byla velká hloubka, byla bohužel stejně hluboká jako dna jejich prázdných kapes. Hlouběji možná měla i Ilse směrem od svého horkého pekáče až do komína, který si nechávala velmi často vymetat. Nemohu to však zodpovědně posoudit, protože jsem v žádném časovém úseku svého života neměl možnost tuto cestu jakýmkoliv způsobem využít. Nikdy jsem po tom netoužil. Ona nebyla prostě můj typ. Mám rád jiný druh žen. Ilse to mohlo být samozřejmě úplně jedno, protože jak jsem již ze začátku napsal, tak neměla o nápadníky nouzi.

Bob, ten ji vyložené miloval, nosil jí luční květy a u Hermana Trauera si pro ni objednával milostné veršíky, které ji potom v noci pod jejím oknem recitoval. Bylo to velmi romantické vždy do té doby, než ho skropila kbelíkem ledové vody. Bob však ani v takové chvíli neprozřel, zkoušel to dál a v místním pohostinství objednával panu Traumerovi jeden rum za druhým a přemlouval ho k psaní dalších básní. Herman neměl to srdce ho odmítnout. Roky běžely jeden za druhým, dekáda za dekádu a z mladých byli časem lidé středního a později i nestředního věku.

Ilse měla tou dobou za sebou již spoustu různých plastických operací. Bob měl šedivé vlasy, pivní pupek, nervy téměř v kýblu, ale nezoufal, protože jenom zoufalí prohrávají. Ti vytrvalí často možná i vyhrají nebo alespoň naleznou nějaká ta slova útěchy od svých přátel a známých. Dráhy lásky se přesně protnou a spojí pouze v romantických románech, telenovelách či filmech. V reálném světě je všechno úplně jiné, a protože je tehle sloupek fakticky takřka o ničem, tak se domluvíme na tom, že Ilse přejede cisterna plná vody a udělá z ní placku. Musí to být cisterna. Na tohle osobák nestačí a takový cyklista nebo pilot skútru by si při srážce s Ilsou jistě zlomili vaz.

Truchlícího Boba pošleme na hřbitov se svíčkou a kytkou, aby si poplakal nad jejím hrobem. Ano, ona byla ta pravá, ale co člověk nadělá. Prostě to Ilse měla napsáno v knize osudu a Herman Traumer se za Vámi, moji broučkové a berušky, opět vrátí v plné síle ve svém dalším sloupku Kámoška s výhodami.

I. K.

pokračování příště

Homér's memorial:

17. 1. 2025, Klub Unleaded Coffee, Brno

PROGRAM:

18:00 Balch / Burroughs / Gysin: Ghost At No. 9, 58 min. (experimentální film)
19:00 Křest revue DNO (41. číslo, vychází přes 20 let, pokřtí Vlach / Sobola)
19:15 Pěnička KurPunk (dva podivíni ze Šumperka, pomezí alternativy a grunge)
20:00 [CHE] (Babák a Vtípil, čili hardcore šanson z Brna)
21:30 Koe (znovuobnovená kapela z Kyjova s novým repertoárem)
22:45 Noví kumpáni (pomezí ethna, acid jazzu a psychedelického rocku)
23:30 Balet československého rozhlasu (alternativa a tanečky)

Akce:

FESTIVAL SPODNÍCH PROUDŮ

21. březen 2025, Klub Unleaded Coffee, Brno

MARTIN A. ŠTVRTECKÝ & MARGO KOLÁŘ-HOTZ, TICHÉ LODI, FRIDA KAKAO, STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE, DIE RETARDOVANÝ KOKSOPLYN

VALNÁ HROMADA – OD JAZZU PO ALTERNATIVU

25. duben 2025, Klub Sibiř, Brno

MCH TRIO, SBOR HUDBY, MIKOLÁŠ CHADIMA JOSEF OSTRÁNSKÝ, JOSEF KLÍČ

PONAVAFEST 10. ROČNÍK

22.–25. květen 2025, Park Lužánky, Brno

KOENJI HYAKKEI, DUNAJ & JANA VĚBROVÁ, KORHAN FUTACI, BUL-BUL, MUCHA, OTTONE PESANTE, MAJEROVY BRZDOVÉ TABULKY, TAHEREH NOURANI, BBP - PODZEMNÍ ORCHESTR, LADA & KAPELA, JOSEF KLÍČ a další...

KRÁKOR 2025, 27. ROČNÍK

13.–15. červen 2025, ruiny Hitlerovy dálnice, Ostopovice

HYDRANT, KOLO KOLO MLÝNSKÝ, JOSEF KLÍČ, NIKOLA MUCHA, MIRA KUBÍN, ŠMOX, DIE RETARDOVANÝ KOKSOPLYN, OTK, STBEND, STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE, HAVÁRNA, GEORGE SILVERMAN, NIC MOC KVINTET, GRUPO LATINSKY, AŤ SE SNAŽÍ ONA, SLEPÉ STŘEVO a další...

NAPŘÍČ – Konec léta u Skaláka

29.- 31. srpen 2025, Meziříčko u Želetevy, Skalákův mlýn

YLO AFRICKÝ SLON, MONS PUBIS, NOVÍ KUMPÁNI, NACHMELENÍ STARCI, ŠMUCIKOPF, PERMON BALET SUPERSTAR, KABARET DOKTORA CALIGARIHO, BOBEŠ & BAND, ČOČKA, MIKY MARUSJAK POETIC JAM, ELEKTRICKÁ SVINĚ, GEORGE SILVERMAN AND THE MASK, ČERNÁ SLEPICE, BOBEŠ, KRYSYNA SKALICKÁ, RADIM BABÁK

Detaily, změny, informace, kolaborace: www.spodniproudy.cz

Předplatné:

Uši a Vítr vychází k akcím 5x do roka:

01. Homér's Memorial – leden
02. Festival spodních proudů – březen
03. Krákor – červen
04. Napříč – srpen
05. Potulný Dělník – říjen

Roční předplatné je 300 Kč včetně poštovního (pět čísel).

Předplatitel má nárok na osobní převzetí příloh rozšířených čísel.

Cena normálního čísla je 40 Kč. Cena rozšířeného čísla (s audio nebo knižní přílohou) obvykle 100 Kč.

Kontakt: igor.latal@hotmail.cz, Archiv: spodniproudy.cz

Oheň na střeše:

Marihuana obsahuje mimozemskou DNA, která není z naší sluneční soustavy, potvrdila NASA. ●●● Myslivci se zlobí na policisty, že trápí divočáky. Kvůli sporům o zásah spolek hlasoval v prosinci o konci v honitbě. Místopředseda Českomoravské myslivecké jednoty říká *myslivost je moderní*. ●●● Rusům se v Černém moři rozlomil tanker. ●●● Policista poslal své dítě tajně nahrávat učitelku ve třetí třídě, zatímco Marocké tkadleny koberců bojují za záchranu starého řemesla. ●●● Děti, které věří na Santu, zlobí stejně jako nevěřící. Prokázala věda. Odpověď na otázku, zda je Ficův plán udělat ze Slovenska ruský protektorát, věda naopak nezná. Problém prý není jen podvozek, říká pilot o boeingu, který vybuchl po srážce se zdí. Vědci v Miláně však pomoci ultrazvuku zjistili, že penisy se liší tvarem, velikostí i strukturou. ●●● Na Slovensku chystají koncert hvězdné ruské pěvkyně Anny Nětrebkové. Chleba nětreba, masa tři kusy! ●●● *Sexuálně nás zneužíval*, obviňují ženy známého faráře. Ten mluví o masážích: *Sex jsem s nimi neměl, nikdy jsem neustoupil do žádného otvoru*, dodal obviněný Jaluška. ●●● Turisté ucpali cestu do Špindlerova Mlýna. ●●● Finsko má problém s kabelem do Estonska a spor mezi Milošem Zemanem a lékařkou Džamilou Stehlíkovou skončil pravomocným rozsudkem: Stehlíková se Zemanovi omlouvat nemusí. Dle znaleckého posudku bylo ve vyjádření jen pochybení ve tvrzení o skokovém zdeměnění prezidenta. ●●● *Jak mu mám věřit? Prý se mu líbím, ale řekl to i kamarádek*. Ve vlaku si k Natálii Jiráskové, starší dceři Ivy Kubelkové, přisedl muž a začal onanovat. To Slovenský nadsamec Kollár má 13 dětí s 11 ženami, s Brzovou ovšem ani jedno. ●●● Hloupá matematická chyba udělala z černého plastového nádobí toxický produkt, ale američtí studenti přimontovali českou 3D tiskárnu na robotický vysavač. Tiskne whisky. ●●● Herec Uhlík koupil starý mlýn s tajným sklepem, při požáru domu na Zlínku našli hasiči mrtvolu. ●●● Nebezpečí ztráty soukromí hrozí v momentě, kdy AI začne skenovat vaše fotky a učit se na nich váš obličej pro další rozpoznávání vaší osoby. Facebook tuto funkci dlouho používal a používá. ●●● Řidiče zpomalil popelářský vůz, vjel na chodník, jinde smru z přehradu vystovodili až hasiči a na pláži u Brněnské přehrady našla žena starý ruční granát. ●●● Každá dvacátá smrt v Kanadě už je asistovaná sebevražda, přitom transmuži se spokojí s šestnácti centimetry a rovnoměrně tvarovaným penisem. ●●● Evropská unie připravuje novou směrnici, jež má skoncovat s *greenwashingem*, tj. trh, který je pouze zdánlivě zaplaven ekologickými, klimaticky neutrálními, přírodními a jinými produkty. ●●● Dánsko chce investovat do obrany Grónska. Oznamení přišlo krátce po výroku Trumpa, že USA by měly ostrov převzít: pro účely národní bezpečnosti a svobody na celém světě se Spojené státy americké domnívají, že vlastnictví a kontrola Grónska je absolutní nutností. ●●● Při výstavbě budov na povrchu Marsu by mohla být využívána i krev kolonistů. ●●● Zoufalý Argentinec zůstal v noci na benzince u Břeclavi. Ujel mu zájezdový autobus, což nic nemění na lednu 2025, kdy Ukrajina uzavřela ropovod Družba. ●●● Alena Schillerová ve videu na platformě X obvinila současnou vládu z rekordního zadlužení a vysoké inflace a Írán otevře léčebnu pro ženy, které odmítají nosit hidžáb. Vyděsil vás někdy odpudivý pach, který se line z vašich trenek? ●●● V roce 2024 klesl počet oběžných lidí a v sobotu 7. prosince 2024 se v sídle Ústředního výboru KSČM v Praze uskutečnil 15. sjezd Komunistického svazu mládeže, vědci jsou na stopě toho, jak zastavit komáry. ●●● Američtí kurník: malý krok k velké změně. ●●● Zemřel bývalý americký prezident a nositel Nobelovy ceny Jimmy Carter, načež brněnská podnikatelka Nela Slovácová při hrátkách ve sněhu odhalila tělo jen v bílých tangách. ●●● Muž se v Německu vydal na divokou jízdu ukradeným bagrem. Policie ho zastřelila ●●● Množme se, ať bílí nevymřou, rezonuje v USA, kde přibývá pronatalistů kolem Trumpa, pozor, věděli jste, že až 70 % mužů nad 70 let má problémy s erekcí? ●●● Nejbližší Heleny Zetové mají jasno: Zemřela kvůli cigaretě. Zetovou pohřbí v kostelíku, kterému žehnal papež. ●●● Letenská legenda Jírka Kára zemřel před 10 lety, 29. prosince. ●●● Moskva rozšířila seznam Evropanů, kteří mají zakázán vstup do Ruska. ●●● Zemřel Jaroslav Jeroným Neduha, zakladatel kapely Extempore.

Φ&Γ

Tiráž: Uši a Vítr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel
redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Haußmann • přispěvatelé: Miky Marusjak, Vojtěch Landa, Ivosh Krejzcek, Luboš Vlach, Miroslav Václavěk, Šimon – básník ulice, Václav Roháč, Eva Macholánová, Květuzor Škvírkó. Stanislav Hoplíček, Petr S. • Foto v čísle: René Žárovka & Zdeněk Vykydal